

Jack Kerouac – tradus de Ciprian Șiulea

Fragment din *Oceanul e fratele meu*, culegere de corespondență și scrieri de tinerețe ale lui Jack Kerouac, în curs de apariție la Editura „Polirom”. Cele patru scrisori de mai jos fac parte din corespondența dintre Jack Kerouac și bunul său prieten Sebastian Sampas. Acesta se înrolase voluntar în armată, în urmă cu câteva luni, și se afla în perioada de pregătire dinaintea trimiterii pe front, unde avea să și moară în 1944; Kerouac lucra la un service auto, înainte de a se înrola și el în marina militară americană pentru o foarte scurtă perioadă de timp și a fi lăsat la vatră din motive medicale. Cei doi discută, cu afectarea, naivitatea și pasiunea lor de tineri idealști, despre viețile și ideile lor, ca și despre cercul lor de prieteni pasionați de idei din adolescență.

Lui Sebastian Sampas

De la Jack Kerouac

Luni noaptea

Ora 2

Februarie 1943

[Lowell, MA]

Dragă Sebastian,

Tocmai m-am întors de la muncă și asta e prima oară când îmi folosesc mașina de scris în mai mult de o săptămână – un moment extatic! (Acum mi se pare că viața mea e scrisul, fie și al unor cuvinte fără înțeles: la început, Logos-ul.)

Lucrez la Hotel Garage de pe Middlesex Street; îmi lasă mult timp de citit, în ciuda faptului că sînt la cheremul fiecărui client care intră înăuntru, în mijlocul unei teorii complicate, și îmi cere să-i parchez mașina. Dar parcare a mașinilor întreține o anumită satisfacție artistică, subtilitatea evitării la centimetru a unei aripi elegante și exuberanța de a călca frîna înaintea unui dezastru sigur. (Astăzi, G.J. Marinarul Beat era cu mine și, ca de obicei, am încercat să-l întrec la virilitate – am reușit doar să îndoii o aripă de un stîlp din service în timp ce dădeam cu spatele cu 50 de kilometri pe oră în spațiul mic în care trebuia să manevrez; totuși, lui i-a plăcut enorm nebunia și trebuie să recunoaștem că există un anumit element de virilitate în distrugerea mașinilor.) Trebuie să-ți mărturisesc acum că am avut puțin

timp să-ți scriu o scrisoare de acasă, dacă nu cumva deloc, dar foarte mult timp să-ți scriu din biroul service-ului. Problema e că vreau să-ți scriu scrisori frumoase, redactate îngrijit și lungi, și am așteptat pînă cînd am găsit acasă timpul liber de a mă apuca de un „document”. Da, voi scoate în evidență experiența noastră și etapele noastre de dezvoltare, dar mai întîi trebuie să vorbesc despre alte lucruri; totuși, cred cu tărie că noi am avut mai mult succes decît oricare dintre Prometeici, inclusiv Yann, Connie, Eddie și ceilalți vagabonzi: Mais c'est seulement mon opinion. (Dar e doar părerea mea, pe care tu trebuie să o judeci.)

Discuție: – (Fluxul conștiinței, de dragul nonconformismului): – În ceea ce-l privește pe GJ, cred că e cel mai înfumurat nemernic de pe pămînt, dar eu sînt umil și tolerant ca tine și l-am lăsat să bată cîmpii [...], dar el nu e prietenul meu, doar un „amic”. ...Am citit de mai multe ori scrisoarea ta: era vorba de hemofilie? Sînge peste tot în pat de la falca ta? Ce dracu' e asta? Serios? Sincer, Sam, mă sperii cu poveștile tale despre spital: nu mi-e frică de durerea fizică (nu Încă), dar nu vreau ca tu să mori pentru că, dacă tu mori, cum o să mă descurc eu singur? ...Ai grijă de tine și amintește-ți un lucru: ești un grec mare, puternic, solid și dur și un războinic cretan și un tînăr bronzat și lubric și nimic nu te poate ucide. (Așa cred că ești tu și eu la fel... Cred că amîndoi sîntem suficient de aspri ca să suportăm orice... încleștează-ți pumnul spre cer ca Beethoven.) (Pentru că aici sînt al naibii de multe de făcut și nu prea mult timp să le facem, timpul se scurge ca un rîu și se întetește vîntul)... Citesc *Teoria clasei de lux* de Thorstein Veblen, cel mai mare liberal al timpului său (a murit în 1929); iată cum povestește Dos Passos despre el în S.U.A. în carte: „Veblen, un bărbat mizer cu față cenușie privind ranchiunos spre biroul său cu obrazul în palmă, coborînd încet, cu un murmur încet și sarcastic de fraze elaborate, frînghia logică și inevitabilă de fapte cu care o societate se poate spînzura, disecînd secolul cu un bisturiu atît de ascuțit, de umoristic, de exact...” Veblen scrie despre clasa de lux ca fiind acel grup viclean și exploatator al societății care deține pîrghiile și strălucește pentru a fi numit superior, care nu ia deloc parte la producție, decît în rol de antreprenor, care fumează trabucuri și e superior, înfumurat și uituc, pe scurt, dușmanul. Dar bisturiul lui, cum aș putea oare să-ți povestesc despre mintea lui magnetică fără să-l citez? Dar nu o s-o fac. Trebuie să încerci să-l citești dacă

simți nevoia să înțelegi implicațiile sociologice ale mișcării colective – marșul obosit și neîntrerupt al omului obișnuit, o lume pentru frați. Știi partea spirituală, Veblen ți-o va da pe cea sociologică și psihologică... Jim O'Dea a fost acasă pentru două săptămîni și am stat cu el și cu Billy Ryan, un student la inginerie din British Columbia care s-a lăsat de școală ca să se apuce de scris (a dat de Tom Wolfe și iată! Imediat! Un nou scriitor – chiar e bun, dar puțin prea lipsit de pasiune și pînă acum neinițiat în duritățile lumii scriitorilor.) [...] Mă văd des cu Yann și Connie [...] Yann, pierdut cînd iese dintr-un bar la miezul nopții pentru că nu mai e nimic de băut, pierdut cînd oprește un disc cu cvartetele lente ale lui Beethoven, pierdut cînd nu poate să scrie, pierdut într-un labirint de munci casnice, supraveghere a boilerului și spălat de vase, pauvre, pauvre [sărmanul] Yann [...] În virtutea tinereții, entuziasmului și focului meu, Yann îmi povestește noaptea, meditănd blond, trist precum Byron, că a renăscut: poate! Dar, în virtutea cunoașterii lui obosite, înțelepciunii calme și puterii pasive și zăvorîte, și eu am renăscut: văd în cuprinsul minții lui cu adevărat mărețe diamantul strîmb al feței lui Shakespeare, masivitatea fâlcoasă a feței lui Beethoven, perspective mov deschis asupra poeziei de demult, copaci la orizont, toate sensurile clasice ale vieții, înăbușite sub fruntea lui palidă ca o privighetoare supusă: Brahms, Schubert, Milton, Bardul, Donne, Beethoven (încruntarea adîncă, fâlcile lăsate batjocoritor, ochii tunători), Housman, Dante, Wagner, Wolfe, Elgar, Debussy... Îi văd pe toți, Marii Preoți ai Frumuseții; și Yann, plin de Frumusețe, beat și obosit de toate, împovărat de ele, meditănd străvechi în Camera lui a Frumuseții (cărțile, muzica, petrecerile, discuțiile) și e pierdut. E pierdut! De ce? Din cauză că el trăiește în Epoca Industrială, o epocă înclinată spre colectivism, spre valoarea de întrebuițare și proletariat și alți termeni marxiști, în disecția calmă a lui Veblen, furia lui Wolfe, mortala organizare a lui Dos Passos, mînia a șase milioane de ruși în zăpadă, rîsul inconoclast al lui Pat Reel – pe scurt, Sebastian, am învățat de la Yann, inconștient, că misiunea mea e să prezint Frumusețea colectivștilor, și pe de altă parte să îi prezint pe oamenii Frumuseții colectivismului... Sînt ambasador, mediator, alinător, gazdă.

Iar Yann e pierdut și nu crede că eu pot realiza asta, dar tu știi că pot... să îl salvez pe Yann? Să îl *salvăm* pe Yann? Cred că ar trebui... Billy Ryan e un tip de treabă și ar vrea să te cunoască acum, cînd a aflat despre tine de la mine. E nebun după Wolfe, l-a uluit și l-a făcut să se lase de inginerie. Apropo de asta, cunosc încă un tip de la Columbia care s-a hotărît să se facă scriitor citindu-l pe Wolfe! Ce dovadă mai vrei a măreției lui? Începe o nouă Renaștere... Corespondez cu Norma și într-o dimineață am primit de la ea o scrisoare care aproape că m-a făcut să mă reped la fereastră, s-o deschid și să strig lumii: „O iubesc pe

Norma!”... pentru că ea e Elena; o să atașez scrisoarea ei la una dintre scrisorile viitoare pe care o să ți le scriu; i-am trimis deja frunza și biletul pe care mi le-ai trimis (frunza neîntoarsă) în ultima mea scrisoare. (A fost minunat din partea ta să faci asta... o frunză din Virginia străvechiului pămînt.) Da, Norma e frumoasă și într-o zi o să mă căsătoresc cu ea și o să-i fac o liotă de progenituri, care toate vor fi scriitori, umaniști, umoriști, satirici, esești, critici, dramaturgi, poeți și comuniști distinși. (O să mă căsătoresc cu Norma cînd o să am 35 de ani, poate 40, poate 45, cine știe? Dacă ea va fi de acord să se mărite cu un revoluționar colindător, atunci poate că o să mă căsătoresc cu ea mai devreme; dar sigur nu înainte de 32 de ani sau mai puțin; există o limită pentru solicitările legilor societății.)

Cînd o să am treizeci și trei de ani,

o să mă împușc.

În seara asta i-am scris o scrisoare lui George Dastou [...] Învăț pe de rost P.M., zi de zi... Nu am mai primit vești de la Marina Militară și, dacă nu primesc într-o lună, o să vin să te văd în Virginia înainte de a pleca din nou pe mare... acum cîteva seri am văzut pe Princeton Boulevard niște copăcei printre pinii înalți, viguroși și drepți: copăceii se aplecau spre pustiul iernii; iernau în nefericire aplecată și amară... Am scris o poezie: „Pinii înalți sînd ca dreptatea, privirea rece a stelelor printre ei; merg pe drum, acoperindu-mi urechile, adăposturi față de rafalele uscate de frig sfărîmicios. «Cine a cunoscut Furia?» a strigat Wolfe, iar ochiul iernatic al criticului (ca aceste stele dintre pini) l-a privit fix, amuzat. Vino, e cald în casa mea; vom merge acolo; în curînd soarele strălucitor va răsări pentru a copleși stelele capricioase.” (Criticul în cauză: Alfred Kazin, *Pe tărîmurile natale*, jignitoare la adresa lui Wolfe – „un băiat naiv și adult care privește lumea prin propriii lui ochi”. Kazin nu privește lumea prin propriii *lui* ochi, se pare, din cauză că cineva îi aruncase cu noroi în ei atunci cînd el poate că încercase să creeze literatură și eșuase lamentabil.) Urăsc criticii. Acum cîteva seri, l-am văzut pe Michael Largay, am băut bere cu Yann, am vorbit și am fixat o dată cînd să mergem să îl vizităm în apartamentul lui din Boston, joia asta, împreună cu Billy Ryan – o să ne ospătăm într-un restaurant bun, o să mergem la un concert, o să ne îmbătăm și o să discutăm toată noaptea... ar trebui să fie o noapte memorabilă. Înțelegi, pe mine încă nu m-au păcălit și mai rezist atîta cît pot!

Sam! Am rămas fără țigări, nemernicule! Cum mai pot continua?

Acum trebuie să pun capăt scrisorii mele de răspuns la cererea ta, de care acum mă achit grațios. Experiența noastră? A fost minunat... ai văzut multe pe care eu nu le-am văzut și viceversa. Dar în cele din urmă, ca doi tineri normali, am văzut ce e greșit, rădăcina tuturor relelor, și leacul. Nu putem trăi într-o

lume a bogăției, proprietății, privilegiilor și lăcomiei egoiste legale... ca răspuns la replica răsuflată și plată a catolicismului, eu spun, ca Shaw, că nu poți salva un stomac gol. Îți poți găsi sufletul în singurătate, dar de ce să flămânzești când lumea geme de containerele de gunoi? Sînt mulți frați în jurul nostru. Îți amintești discursul lui Joe Curran de la Sindicatul Marinarilor de la Manhattan Center? Henri [Cru] era cu noi, și ne uitam la fata colorată împreună cu cele două evreice, aplaudam cu marinarii, l-am văzut pe secretarul Sindicatului în geaca lui de piele. Și noi îi știm pe distrugătorii artei dintre ei, ca Louise Levitas de la P.M., care face glume despre Orson Welles pentru că ea e invidioasă pe geniul ei, o tîrfă reprimată și lascivă. Îmi amintesc că Reel îl făcea pe Wolfe carierist pentru că își dorea celebritate. Mă uit la toți frații mei și mă întreb ce ar trebui făcut. Și tu la fel. Experiența noastră a fost că am descoperit Bucuria Vieții, ca Beethoven, care ne lasă fără suflare cu *Simfonia a noua*, cu corul de 200 de persoane care cîntă împreună cuvintele lui Schiller din *Odă omului*... un jurămînt puternic cîntînd fraternitatea comună și bucuria nemuritoare. Wolfe nu a știut niciodată asta, era un om singuratic, nu știa că omul a fost făcut să cunoască omul și să-l iubească ca pe un frate. Este lucrul suprem și s-ar putea ca noi să nu-l vedem realizat, dar îi vom pregăti venirea... ignoranța, stupiditatea, intoleranța, brutalitatea: toate trebuie tolerate, tratate ca terapie, purtate în tăcere, reprimare prin adevărul lent, ursuz, invincibil!

Camaradul tău, Jack.

Scrie-mi! Scrie-mi! Scrie-mi!

Lui Jack Kerouac

Camp Lee VA în staționare

Joi noaptea

1943

Camarade,

Tocmai m-am întors de la poligon după ce am petrecut acolo cinci zile în noroi, ploaie, zloată și ninsoare.

Am dormit pe un pat de campanie, pe sub care curgeau două pîrîiașe mici toată noaptea. Mîncam afară, din vesela personală, mîncarea inundată de apă. Vechi prieten, am tras 80 de cartușe cu pușca Remington. Glonțul poate străpunge trupurile a 32 de oameni și se va opri în al 33-lea.

Trebuie să merg din nou la poligon mîine ca să îmi dau proba de tragere (încă 40 de cartușe). Sper să mă descurc mai bine decît la antrenament, chiar dacă m-am descurcat destul de bine și acolo.

Copacii sînt toți încrustați cu nestemate argintii de zăpadă, piniile aplecați de frumusețe, formînd un semicerc (ca în N.E.).

Pregătirea mea de bază ar trebui să se termine sîmbăta asta și s-ar putea să mă trimită în altă unitate. Vechi prieten, am primit splendida ta scrisoare, a fost magnifică, și nu pot să nu mă simt disperant de slab răspunzîndu-ți în acest mod oribil și semi-articulat. Da, ai dreptate, Cornelius și Yann sînt pierduți – fără speranță.

Pentru Yann există speranță. Încă nu și-a ratat tinerețea – chiar și în „bătălia lui Dolores” a rămas nobil, nobil – idealist și chiar neînfricat. Jack, depinde de noi să îi salvăm pe Yann și Cornelius – Yann poate fi salvat prin intermediul prometeismului. E adevărat, el încearcă să-și găsească salvarea în muzica „nebunească” și vinul dulce, dar în mod înnăscut el va fi întotdeauna la fel de sincer ca frumusețea.

Nu i-am găsit niciodată un defect major lui Yann. Calitățile lui – bunătate fără să fie aferat – blînd fără să fie dominant – sensibil fără să fie demonstrativ, naiv fără să fie nesăbuit și rafinat fără un dram de superioritate.

Jack, aș vrea să fii aici lîngă mine, pleznesc de cuvinte de înțelegere și dispoziții tolerante și credință.

Cornelius, pauvre, pauvre, Cornelius, și el poate fi salvat, numai că asta se va face gradual și cu o blîndă procesiune din partea lui Yann, Eddia, eu însumi, tu și sora lui Katrinka. Cornelius rămîne veșnic băiețelul care nu te lasă să te joci cu el dacă nu îl lași să fie șef. Dar tot îl admir în multe feluri.

În ce-l privește pe Philip, nebunul francez, ei bine, Jack, nu știu – se contrazice singur încontinuu. E înverșunat împotriva capitalismului pentru că el nu se tăvăleşte în bogăție și în toate idiosincraziile prostești permise puștinilor „privilegiați”. Strigă încontinuu „camarade” și totuși îi pasă doar de el însuși. Nu are niciun singur ideal în sufletul lui – sînt groaznic de dezamăgit de el și mi-a luat aproape cinci săptămîni să descopăr pseudo-calitățile lui. Strigă colectivism și e în permanență un individualist iritant care îi ocărăște pe camarazii mei soldați.

Și de asemenea îi urăște pe poeți deoarece caută frumusețea – el e un intelectual care își folosește toate puterile intelectuale pentru a evolua – e prea „nouveau riche” și le-a lăsat tuturor de aici o impresie proastă. Mă tem că nu o să-mi lipsească atunci cînd ne vom despărți – sîmbăta la cină el „îndoapă” toată mîncarea, țipă la toată lumea și joacă rolul martirului perpetuu și etern. Are o personalitate interesantă, dar una pentru care am puțin respect, dacă nu deloc.

Jack, vechi prieten, încă nu m-am „acomodat” cu rutina din armată ca să-mi dau seama de toate tangentele legate de idealurile mele. Tocmai citeam acea secțiune din scrisoarea ta referitoare la călătoria noastră la N.Y.C. împreună cu Henri Cruz și într-o clipă m-am gîndit la marea noastră mișcare și cum N.Y.C. devine încet dar sigur comunist. Trebuie să mă opresc și să mă „găsesc”. Trebuie să adun totul laolaltă. Nu trebuie să las

rutina armatei să mă schimbe. Nu trebuie, nu trebuie și nu o voi face. Dacă ai ști și dacă ți-ai da seama măcar cât de totală e înregimentarea aici. Nu avem timp să ne gândim la dreptate, adevăr și credință.

După pregătirea de bază, trebuie să citesc, să citesc, să citesc, trebuie să mă descopăr. Fratele meu mai mic, Jim, mi-a trimis cartea mea *Modele de existență*, iar asta e o mare binefacere pentru mine – sper doar să-mi lase timpul s-o citesc.

Ai dreptate în declarația ta de răspuns față de Louise Levitas și toți ceilalți nemernici anacronici, amăgiți și intoleranți care se preocupă nu să construiască, ci să distrugă.

Mă bucur să aud că ești în corespondență cu Norma. Într-o zi va trebui să-i trimiți violete, pentru că numele Norma are pentru mine o conotație mov delicată.

Jack, scrisorile tale sînt foarte importante pentru mine. Citesc pasajul anume în legătură cu Veblen la care te refereai, din cartea lui Dos Passos. A fost, bineînțeles, o lectură extraordinară. Dos Passos are o ritmare minunată în legătură cu justiția obiectivă, dar e doar puțin predispus la a se apleca spre factorii materialisti. Trebuie să ne păstrăm prietenii noștri bine intenționați impregnați cu poezie, frumusețe și adevăr (cum ai spus tu).

Un lucru, Jack, acum recunosc! Acum strig! Încă mai am safirul meu, tot, cu fiecare mică sclipire a lui! Jur pe Apollo și pe toți camarazii mei că o să-l păstrez întotdeauna, aici înăuntru.

Deci l-ai dat pe brazdă și pe Jimmy O'Dea; deși eu mă temeam că are anumite calități ne-idealiste, speram să fie mai bine. Ce se întâmplă Jack, oamenii aștia nu pot să înțeleagă că gloria și salvarea lor rezidă în prometeism?

Jack, vechi prieten, nu trebuie să pierzi niciodată, niciodată adevărurile pe care noi le-am descoperit. Uită-te la Philip; nebunul francez, care își vinde filozofiile și idealurile! Și totul pentru ce? ca să-și potolească sufletul lui egoist. Dar trebuie să fiu tolerant!

A da, mi-au dat un pistol. După război, trebuie să ne asigurăm că americanii din La Legion, Hearts și toți ceilalți reacționari nu preiau controlul. Acum e momentul nostru! Ne cunoaștem dușmanul!

Jack, sănătatea mea s-a ameliorat! Și trebuie să trăiesc următorii 10 ani. Nu cred că cer prea mult de la viață. Reacțiile mele corporale și mentale învață să devină tot mai bine coordonate, deși trebuie să-mi fac din nou vaccinurile (7) din cauza ineficienței stupide a unor membri ai armatei care mi-au pierdut fișa. (Adică pentru tetanos, febră tifoidă etc.).

De asemenea, mai am doi molari care trebuie scoși și îi știu pe dentiștii Armatei: îi preocupă mai mult cîți dinți scot decît cum o fac!

Trebuie să-mi mențin sănătatea. Acum, nu mi-am simțit niciodată mai acut virilitatea, cîtă e ea; am mușchii întăriți și

toate membrele mele sînt mai agile – un trup perfect simetric care se mișcă în jurul unui suflet agitat!

Scuză-mă că vorbesc atît de mult despre mine, dar eu sînt un egoist – (Niciodată egotist!)

În pat, întins, ascultînd țipătul lamentativ al trenului și visînd la toți camarazii lui pierduți, ochii lui Sebastian s-au umplut de lacrimi, iar într-un regret cît o secundă argintie el a înțeles gloria și uluitorul adevăr și fiecare [...] s-a înălțat într-o clipă de durere chinuitoare și credință sfișietoare în semenul său omul. [...]

Sam

Lui Jack Kerouac
De la Sebastian Sampas
10 feb 1943

Dragă Jack,

Sînt deja în Armată de două luni și mi-am păstrat în permanență idealurile și credințele.

Cel mult, Armata m-a întărit ca om și poet și nu am niciun regret.

Stau aici pe patul meu încercînd să acomodez iar și iar toate experiențele diferite pe care le-am avut – mă gîndesc la zilele mele civile cu un laitmotiv recurent. „Atît de mult era argint din ce ar fi putut să fie aur” – (original).

În cazarma mea, majoritatea sînt aviatori din Texas. Țîpă, rîd, sînt triști și toți, toți au privirea Morții în ochi.

Cînd vine poșta, devin încordați, ascultă după numele lor, iar cînd numele lor nu sînt strigate, cad descurajați pe paturile lor, fumînd cu lacrimi reprimite. Unul din Carolina de Nord doarme în patul de lîngă mine și, între replici reciproce de „yankeu afurisit” și „rebelule”, vorbim despre viețile noastre și toate speranțele noastre neîmplinite.

Bate vîntul, aerul e umed, soarele se scufundă în străvechiul pămînt roșu al Virginiei. Tînărul italian din Brooklyn se laudă cu rafinamentul și gangsterismul orașului lui natal și suspină Il Pagliacci. (Caut-o, ar putea fi interesantă).

Osborne, un texan sălbatic, străbate camera cu pași mari – pereții gem în timp ce gîndacii de bucătărie cu spinări maro coboară pe ei. Burks, alt texan, blond și trist, își fumează țigara și ne povestește despre enorme petreceri sexuale din Amarillo, Brownsville și Houston.

În celălalt capăt e în toi un joc de poker, iar soarele muribund, cu nuanțe mov, își aruncă ultimele lumini asupra pinilor. „Sam, cînd se va termina războiul?”, mă întrebă Bevin, cel din Carolina. „Încă doi ani – va mai dura încă cel puțin nouă luni pînă se prăbușește Germania și încă 10 pentru Japonia. Curățenia va dura cam cinci luni.”

Am câștigat o medalie de țințaș cu pușca mitralieră 30-30, cu lacrimi în ochi. Colegii de la pregătirea de bază au plecat toți.

Jack, vezi atâtea fețe, te întâlnești cu atîția oameni, trăiești cu ei în intimitate pentru o vreme, iar apoi suflă vîntul.

Oare îmi place viața de armată? Nu știu, nu știu. Acum fiind în pregătirea tehnică unde severitatea nu e atît de accentuată ca la pregătirea de bază, mă trezesc plictisindu-mă.

Aș vrea să fiu în miezul lucrurilor. În noroi, mizerie și iad! Detest gîndul că aș putea sta în spatele liniilor frontului. Am descoperit că, cu cît e viața mai dificilă, cu atît cîștigi mai mult.

Am refuzat școala de ofițeri pentru că vreau să fiu cu „oamenii mărunți”, pentru că cei blînzi vor moșteni pămîntul.

Dacă mă descurc bine în cele opt săptămîni de pregătire, voi primi gradul de sergent. Munca e foarte științifică și mecanică – un motiv în plus pentru care sînt hotărît s-o stăpînesc.

Philip a plecat, spaniolul Francesco a plecat, unul cite unul ne întîlnim, bem, toastăm pentru mîine și zilele blestamate.

Jack, am o bănuială că o să merg în Africa de N imediat ce îmi termin munca de aici, dat fiind că au mare nevoie de sterilizatori.

Nu spune asta la nimeni, pentru că ar putea ajunge la mama mea și ar face-o să se îngrijoreze inutil.

Jack, Dumnezeu! Nu-mi place să mă plîng, dar sînt ocupat de la 6 la 6 și uneori pînă la 10 și tot ți-am scris consistent. Ce s-a întîmplat, Jack? Știi că nu ești fericit în Lowell, dar sînt sigur că ți-l mai amintești pe Sebastian.

Citesc această scrisoare din nou și îmi dau seama cît de incoerent am fost și totuși nu-mi pot concentra mintea la toate descoperirile frapante pe care le-am făcut.

Dar știu asta. Mă simt mai puternic și mai plin de safir decît m-am simțit vreodată în existența mea.

Te rog scrie-mi, Jack!

Cu sinceritate,
Sebastian, Prințul Cretei

Jack, sufăr din cauză că nu scrii niciodată

Lui Sebastian Sampas

De la Jack Kerouac

Scrisoare beată

[sfîrșitul lui februarie/începutul lui martie

1943 Lowell, MA]

Sebastian!

Nemernic magnific ce ești! Tocmai mă gîndeam la tine și dintr-o dată, mă simt foarte sebastianesc,

foarte boem!

foarte baroc!

foarte VESEL!

Mă gîndeam, într-o străfulgerare glorioasă, la toate lucrurile pe care le-am făcut!!! – și toate celelalte pe care o să le facem!

DUPĂ RĂZBOI, TREBUIE SĂ MERGEM ÎN FRANȚA ȘI SĂ NE ASIGURĂM CĂ REVOLUȚIA MERGE BINE! ȘI ÎN GERMANIA! ȘI ÎN ITALIA LA FEL! ȘI ÎN *RUSIA!*

Pentru 1. Votcă

2. Iubire

3. Glorie.

Trebuie să-l găsim pe Pat Reel și să ne îmbătăm cu el; trebuie să tragem la măsca cu Philippe: ca Paxton Hibben, trebuie să depundem o coroană la mormîntul lui Jack Reed's din Moscova –

Băiatul de la Harvard – mort în MOSCOVA!

Sebastian nemernic ce ești!

CE MAI FACI?

EU SÎNT BEAT!

Mă auzi? Să nu mori, trăiește! Trebuie să mergem la Paris și să ne asigurăm că revoluția merge bine! și contra-revoluția din GERMANIA, SPANIA, ITALIA, YUGOSLAVIA, POLONIA ETC. ETC. ETC.

Trebuie să mergem în Bataan și să culegem o floare...

SEBASTIAN!

EMPATIE!

La naiba cu

La Bourgeoisie!

Nu, *La Bourgeoisie!* [sic]

La naiba cu

Hearst

La naiba cu

Tot ce

Nu

ÎNSEAMNĂ

Frați trăind împreună și încununîndu-și munca rîzînd!

ÎMPODOBIȚI-VĂ ACUM CU MAIESTUOZITATE ȘI EXCELENȚĂ:

ARUNCAȚI-I PE CEI RĂI LA LOCUL LOR...

[...]

Sebastian: –

Vin roșu, tocmai i-am scris Normei, Gretchen a mea, iubirea mea umanistă-socialistă-psiholoagă-amoroasă!

Asta nu e prosteală, așa sînt eu! Sînt nebun de pasiune pentru toate lucrurile ȘI Sebastian!

FRUNZA NEÎNTOARSĂ

Peste vreo lună, dacă nu primesc vești de la Marina Militară, plec pe mare, vin la Camp Lee să te văd, o să-ți induc o nouă speranță. Nu ești păcălit! Ești magnific!

JEAN Louis le Brise de Kerouac, Baron de Bretagne, pensionar. AU REVOIR.